

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Investidura com a "Honoris Causa" per
la Universitat de València a José
Ignacio Fernández Alonso

Discurs del Sr. Rector Ramón Lapiedra i
Civera

València, 7 de març de 1988

Il.lustríssim senyor Director General d'Universitats,
Magnífic i excel.lentíssim senyor Rector de la Universitat Politècnica de València,
Excel.lentíssim sr. Vicerector de la Universitat d'Alacant,
Digníssimes autoritats,
Senyores i senyors,
Amics i amigues:

Realment, poc puc afegir a les paraules dels dos padrins de l'acte, els professors Carpintero i Tomàs, a l'hora de glossar com cal els mèrits dels dos nous doctors "Honoris Causa" de la Universitat de València, els professors Fernández i Pinillos. Per una altra banda tots dos han estat, durant anys, homens d'aquesta casa i els seus mèrits i la seua trajectòria acadèmica, que desborden àmpliament llur peripècia universitària valentina, són ben coneguts dels especialistes en llurs matèries, per descomptat, però també d'un públic molt més ample i en particular de la nostra col·lectivitat universitària. Tot això encara fa més difícil que jo pogués afegir, ací i ara, a l'atenció dels assistents a aquest acte, aspectes no coneguts dels seus mèrits i de la seua vàlua.

Tampoc seria procedent, professors Pinillos i Fernández, que jo intentés d'aprofitar l'ocasió per parlar-vos de la naturalesa i dels mèrits de la institució que hui s'honora en integrar-vos, "Honoris Causa", al seu claustre de doctors, atès que no solament heu estat plenament professors d'aquesta universitat en una altra època, sinó que després heu continuat, per altres procediments, el vostre contacte i el vostre mestratge en relació a la nostra institució.

Així, doncs, essencialment, no em resta més que felicitar-me públicament i, agraït, felicitar-vos per l'acte de hui que ens agermana a tots i us honora i ens honora. Tanmateix, permeteu-me tots, i en particular també vostès, Doctor Pinillos, Doctor Fernández, una consideració abans de finir el meu parlament, unes paraules sobre quina és la universitat que hui us acolleix, tot i que sé, que per les raons esmentades, en sou coneixedors: darrerament i, en ocasió de saludar entusiàsticament suposades iniciatives cap a una universitat privada a València, algun mitjà d'informació s'ha cregut en l'obligació d'assegurar taxativament que la nostra Universitat de València era un exemple de mala o mediocre docència i investigació. Estic tan segur de que això no es correspon, en absolut, a la veritat, que em trobe especialment satisfet de parlar-ne, en un acte com aquest, que per la seua natura no es el més apropiat per a exposar consideracions d'aquest tipus. Poden estar segurs els valencians, que com a part dels contribuents del l'estat són aquells que permeten en definitiva el funcionament d'aquesta institució, que la Universitat de València està hui més viva i productiva que mai.

Que tot i les dificultats de massificació extrema que patim, la nostra investigació és cada dia que passa més voluminosa i de més qualitat i també que cada dia ens esforcem i avancem alguna passa al servei de les necessitats cultural i materials del poble valencià, en particular, i no pretenc, en absolut, que aquesta dinàmica tan positiva que acabe d'assenyalar és el mèrit exclusiu d'aquest o aquell responsable, d'aquest o d'aquell òrgan de govern.

És el resultat d'una nova dinàmica ja consolidada arreu de les diverses universitats de l'estat espanyol. És, en aquest nou marc, el resultat dels esforços combinats de multitud d'investigadors esforçats i anònims i d'altres membres de la nostra col·lectivitat universitària ací i a la resta de l'estat, en general, la universitat tira clarament endavant i això, podem dir amb tranquil·litat, que difícilment hi haurà qui ho pare.

Deixeu-me citar només una recent dada estadística per donar suport objectiu a les més optimistes paraules: en els últims quatre o cinc anys (i disculpeu la imprecissió , però estime que no es això ara la clau del problema), el total de la producció científica del conjunt de les universitats de l'estat ha passat a situar-nos en el lloc 12è de la classificació internacional, quant a producció científica, a partir del lloc 18è que ocupàvem a l'inici d'aquest període, en el qual podem dir que la contribució parcial de la nostra universitat ha estat plenament d'acord amb la tònica de progrés esmentada.

Mala defensa d'una nova causa es aquesta que consisteix en intentar desacreditar indiscriminadament la tasca d'una institució, que criticable com a tota obra humana, ella i el seu govern, hauria de ser creditora, si més no, del to de responsabilitat exigible a tot mitjà d'informació públic.

Doctor Fernández, doctor Pinillos, d'ara endavant formeu part de manera molt honorable del nostre claustre de doctors. De fet, sé que coneixíeu perfectament a quin claustre us incorporàveu, però és clar que la raó de les meues paraules no era d'aclarir-vos allò que per a vós no necessita clarícia. Excuseu, doncs, que haja aprofitat d'aquesta ocasió tan vostra per a, en tant que rector d'aquesta universitat, explicar-me públicament.

Rebeu una altra vegada la meua salutació fraternal i l'expressió de la satisfacció de trovar-vos de nou entre nosaltres.